

A tole me čaka? Na klic »Varujem!« sem zajel sapo in na vso moč zatulil »Groom!«, da bi se čimbolj prepričal v to. Saj veste, avtogeni trening in podobno. V starih časih so takemu prehodu v steni rekli »eksponirana traverza«. Meni osebno je bolj pri srcu malo močnejši izraz, ki pa ni za v javnost. Začel sem stegovati desno nogo. Koliko je Koki večji od mene? In kam je stopil? Opazil sem rahlo nepravilnost v tem zidarskem »iber-cugu«. Majhno izboklinico. Desni plezalnik je pristal na njej. Bil sem skoraj v špagi, a sem se obdržal. Če bi bila plošča samo rahlo previsna, bi odletel. Pa zdaj? S prsti sem začel igrati klavir, da bi zatipal kaj konkretnega. NIČ. Roke sem razširil kot Kristus na križu, zasukal desno stopalo pravokotno na steno (bravo, Kendo – to so moji plezalniki!), rahlo pokrčil desno nogo in prenesel težo nanjo. Levo nogo sem odlepil s stojišča. Obremenitev na desno nogo je postajala neznosna. Z rokami sem vzdrževal ravnovesje in počasi prenašal levo nogo med desno in steno. Na notranji strani stegna sem začutil krč, ki je grabil navzgor. Ko se je že nevarno približal mednožju, sem dosegel odrešilni stopiček, zaplaval proti razkošnemu prijemu in ga zgrabil kot policaj Cefizlja. Nadaljevanje po počji je bilo kot sladica za pridne otroke.

Na vrhu so se drenjali že štirje alpinisti, zato je za naju zmanjkalo prostora. Obplezala sva jih in se z dvema spustoma po vrvi pripeljala v škrbino. Z drsanjem po snegu sva nadaljevala sestop.

Pod kalsko planino

VINKO HROVATIČ

Pod kalsko planino na Benkovi jasi ob hruški so stari vselej se zbrali, je govor o delu jim tekel počasi, kot njihovi predniki to so že znali.

V planini pa trava še polna je rose prepletena s pajki se v jutru bleščala, so kosci prav zgodnji že sukali kose, za njimi pa trava v redev je ležala.

Ves dan pa grabljice so delo imele, so pridno sušile, obračale seno, v kalsko planino so pesmi donele, odmev so poslale tja v mrzliško steno.

Se z jase ob gozdu še kos je oglasil, ko voz so poslednji tam mimo peljali, je zadnji od koscev še ogenj pogasil in vsi zadovoljni so delo končali.

Pod kalsko planino na Benkovi jasi že davno idila je kmečka zamrla, so cesto speljali moderni tu časi, a hruška je stara se sama podrla.

V koči pa franki gor ali dol; franki ven, 'pir' pa not'! Kako mi je 'pasal'!

FRANCOSKA KRSTENICA

Barre des Écrins, 4 102 m, je najjužnejši štiritisočak v Evropi. Po severnih, položnejših pobočjih vodi na vrh normalen pristop, po katerem se vijejo človeške kače. Južna stena pa je pravo nasprotje. Osamljeno, strmo sedemstometrsko zidovje, ki ima približno na sredini kakšnih 100 metrov snežišča. V njej poteka le malo smeri. V **Goedekejevih** štiritisočakah Alp pri Barre des Écrins pod Andere lohnende Routen piše, da je omenjeni vzpon kombinirana trojka in firm do 55°. Podobno tudi v reviji Berge, vendar je tam dodano še »eine Stelle IV«. Skupna višinska razlika od kočje do vrha je 1 700 metrov. Tale bo kar prava, sem si mislil, ko sem doma delal načrte. Spodobna celodnevna tura, saj sva nameravala opraviti prečenje gore. Po južni steni gor, po severnem pobočju pa dol. Lepa krožna tura, okoli 13 ur, če bo vse v redu. Res ne vem, zakaj ne bi bilo vse v redu, saj je samo trojka. Ta podcenjevalni odnos se mi je kasneje maščeval in mi dal pošteno lekcijo.

Izhodišče je bilo v kampu: ob reki navzgor, sprva po ravnem, nato pa vedno bolj pokonci. Pusto, razmetano skalovje je prešlo v čudovite jase, porasle z nizko, mehko travo. Idilične travničke so obdajali mrki kamniti stražarji, kot bi se bali, da ne bi vso to lepoto kdo odnesel, tako da je bilo nasprotje med zeleno mehko in mračnimi granitnimi zidovi še bolj opazno. Če je bila tura v Diboni bolj športno obarvana, se je ta začela poetično, nekaj za dušo. Nekoč bom prišel semkaj zabušavat. Zleknil se bom med tisti balvan in ruševje, odprl pivce in se zasanjaril proti ledenikom in stenam, ki se kopljejo v razpršeni svetlobi. Pa sem jo našel, tudi tukaj, svojo Krstenico! Pokrajina je sicer drugačna, vendar diha iz nje enako vzdušje. Ob poti sem zagledal borovnice. Korak mi je zastal, teža nahrbtnika pa je pomagala, da sem kar padel na rit in jih začel jesti. Takole se pa že hodi na turo!

Ko sva se odpravila naprej, je bilo kmalu treba zagristi v kolena. Nato pa veselo presenečenje: kočja Temple Écrins, 2 410 m, se je pojavila nenadoma, kot da je pravkar vstala iz tal. Staro je odnesel plaz. Ta je betonska, podobna kasarni, prav nič romantična. Vendar je bil oskrbnik prijazen mlad mož, ki se je zelo trudil, da bi nama na zemljevidu razložil, kje poteka »najina« smer. Na vprašanje »Do you speak english?« je odkimal, prav tako na »Sprechen Sie deutsch?«. Če kaj habla španjolsko, ga iz obzirnosti raje nisem vprašal, da ne bi mislil, da ga zafkavam. Kar naprej je ponavljal besedo kabal. Morda so kje ostanki jeklenic ali česa podobnega. Bova videla. Njegova družica je spekla borovničevo torto. Še nikoli nisem jedel na taki višini spečene torte. Franki gor ali dol; franki ven, torta not! Bila je odlična. Kdor hitro kupi, dvakrat kupi. To je spoznal tudi Koki, ki je predolgo razmišljal o nakupu. Ko se je odločil, je bila že razprodana.

Pogradi so trinadstropni. Nanje se pleza po lestvi, ki jo najlepše opiše stara bohinjska beseda: komarča. Zlasti